

De Perfecte moord.
Het duistere geheim van Lelystad.
De Spiegel.

Drie korte verhalen in een bundel.

Het eerste verhaal gaat over twee zussen die een hekel aan elkaar hebben.

In het tweede verhaal ontrafelen we het geheim van Lelystad dat iedereen ontkent omdat het niet kan.

Het laatste verhaal is eigenlijk een liefdesverhaal, maar dan eentje die de tijd overstijgt. Echte liefde sterft niet.

Ik heb veel plezier gehad in het bedenken en schrijven.

De perfecte moord.

Dit is het lugubere verhaal, een waar verhaal, van twee vrouwen. Een twee-eiige tweeling.

Dit verhaal speelt zich af als de dames tweeënveertig zijn. De een het Ria en de ander Hilde. Ria is getrouwd met Tim en Hilde met Paul. Te samen hebben ze vijf kinderen. Oh ja Ria is terminaal ziek en heeft nog maar een paar maanden te leven.

Hilde zit aan tafel, tegenover haar zit haar zieke zus Ria. Ze eten soep door Ria mee genomen en op gewarmd.

Lekker deze soep. Vroeger deden we dit vaker. Toen waren we nog een stuk jonger. Waarom zijn we hier toch mee opgehouden

Waarschijnlijk door werk. Ik kreeg een baan en had daardoor minder tijd. Jij werkte en werk natuurlijk altijd al uit huis.

Dat zal het zijn, druk druk druk. Werken en werken. Ik heb Paul trouwens ook een kommetje soep gegeven, er zat genoeg in de pan. Paul is op zijn kantoor aan het werk.

Oh ik wist niet dat hij thuis was.

Ja hij is bezig met een presentatie. Hij moet morgen naar een potentiële nieuwe klant en dan maakt hij een presentatie op maat.

Hoezo hij is toch vertegenwoordiger van een aantal producten. Dan is zijn verhaal toch altijd hetzelfde.

Inderdaad de producten zijn altijd hetzelfde maar ze hebben een groot assortiment en Paul bekijkt altijd wat voor bedrijf het is en waar hun eerste behoefte liggen. Hij bekijkt hun website en soms gaat hij als klant bij ze langs. Naar aanleiding daarvan maakt hij een presentatie. Keurig op maat en precies zoals de klant het wil horen. Daarom is hij ook zo succesvol.

Een hoop werk.

Ach hij is altijd al een pietje precies geweest en het levert voor hem voldoening op en extra bonus.

Tim werkt als leraar zich een slag in de ronde en krijgt als nog een hoop shit over zich heen. Vooral van ouders die altijd denken dat hun kind hoog begaafd is en nooit rottigheid uithaalt. Meestal zijn het kinderen die amper hun eigen naam kunnen spellen met het IQ en gedrag van een holbewoner. Maar volgens de ouders komt er goud uit hun reet. We mogen blij zijn met onze kinderen.

Ze aten even zwijgend verder van hun soep. Ieder is haar eigen gedachten.

Waarom zeggen we niet waar we alle twee aan denken, jouw ziekte.

Omdat ik daar eigenlijk niet over wil praten. Het is te simpel, ben ziek en ga dood. Meer is het niet.

Voor jou misschien maar niet voor ons. Het lijkt als of jij alle hoop hebt opgegeven, en zo lang er leven is moeten we hoop houden.

De doctors zijn er redelijk stellig in. Over maximaal twaalf maanden ben ik dood. Niet langer. Als ik volgend jaar nog leef dan is dat een wonder. Maar niet getreurd, het laatste jaar wil ik alles wat ik kan uit het leven halen en daarom ben ik hier.

Zwijgend eten ze verder.

Als het goed is ben jij nu wat slaperig aan het worden en kun je niet meer opstaan. Probeer het maar.

Hilda doet een poging om op te staan maar valt direct weer terug in haar stoel. Ze kijkt Ria aan,

Wat is er aan de hand?

Ik heb vergif in jouw soep gedaan. Langzaam werkend vergif. Als mijn berekeningen goed zijn, en dat zijn ze, heb jij nog een uur te leven. In dat uur zullen we praten over waarom jij dood moet en wat er verder gaat gebeuren. Het zal niet lang meer duren en dan verdwijnen alle spierfuncties met als laatste je hart. Doodsoorzaak, een hartaanval.

Ria gaat verder.

We zijn tweelingen maar zo verschillend. Jij lijkt spreken op moeder en ik op vader. Jij hebt dat mooie rode haar en die groene ogen, die van mij zijn flets en mijn haar zit tussen blond en rood in, een onbestendige rossige gloed. Zelfs in onze houding lijken wij niet op elkaar. Jij loopt, staat en zit statig rechtop. Ik niet, net als vader wat onderuitgezakt met afhangende schouders. Jij hebt maar 38 en ik maat 40 als alles meezit. Ik heb jou altijd gehaat. En niet alleen daarom. Jongens keken naar jou en niet naar mij. Er kwamen voor mij nooit jongens aan de deur. En toen mama overleed werd jij nog meer en meer papa's kindje.

Kijk maar niet zo verschrikt. Maar ach jij was altijd al een beetje dommer dan ik jammer wel de looks maar niet de brains.

De laatste jaren hebben Paul en ik een verhouding en het laatste jaar gaan we daar uitgebreid van genieten. Dat zal wel als een schok komen want natuurlijk weet jij niets

Hilde kijkt Ria aan met walging op haar gezicht, en een flauwe glimlach om haar mond als ze praat.

Ik weet dat Paul en jij een verhouding hebben. Tim weet het ook. We hebben foto's. En ik wist ook dat jij mij wilde vergiften en daarom heb ik de kommen verwisseld. Ik weet ook welk gif jij gebruikt hebt. Dus zo dom ben ik niet. Paul heeft een kom soep gekregen met sneller werkend gif er in. Die zal nu wel dood zijn dat was die bonk die we net hoorde hij viel natuurlijk uit zijn stoel, jammer maar jij hebt hem vermoord. Jou soep en het gif zit in jou handtas. Helaas zullen we nooit weten waarom Paul snel werkend gif kreeg en ik niet. Waarom hij ook dood moet dat weet ik wel. Hij belazerd ons alle twee. Wist jij dat, nee waarschijnlijk niet maar er zit een foto van zijn overspel in jouw tas. Nu nog niet trut maar straks wel. De politie zal denken dat de kommen per ongeluk zijn verwisseld of dat jij voor mijn ogen mij man wilde vermoorden alvorens zelfmoord te plegen. Ik zal vertellen wat jij mij net vertelde om het verhaal geloofwaardig te maken. Goed nagedacht vind jij ook niet.

Tim en ik hebben een verhouding. Iets korter dan jij en Paul. En eigenlijk wilde we dat alle twee niet. Hij betrapte jou en kwam bij mij om te praten. Samen hebben we jullie bezig gezien een paar dagen later. Niet erg prettig om je man zo te zien met je zus. Tim en ik vonden troost bij elkaar en dat leidde tot een vrijpartij waar wij alle twee van schrokken. Kun jij je waarschijnlijk niet voorstellen maar dat is echt zo. Een aantal weken hebben Tim en ik amper naar elkaar kunnen kijken. Het overspel van onze partners bracht ons weer tot elkaar en langzaam aan groeide er iets tussen ons. Iets meer dan vriendschap. Wij wilden eigenlijk na jouw dood voor elkaar kiezen. Ik zou gaan scheiden van Paul en ach ja Tim is dan weduwnaar en dus beschikbaar. Hij heeft een toch al een rot periode achter de rug. Eerst accepteren dat zijn vrouw dood gaat. Dan het verwerken van haar vreemd gaan en dan als klap op de vuurpijl ook nog ontdekken dat zijn jongste kind niet van hem is. Lastig om dan verder te gaan, troost zoeken bij iemand die je na staat is dan normaal. Jij hebt de keuze voor ons makkelijker gemaakt door deze helaas voor jou mislukte moordaanslag.

Als Ria neervalt op tafel komt Tim de kamer binnen. Samen met Hilde bellen ze de politie. Hilde stopt het gif waarmee Paul gedood is in de tas van Ria samen met de nogal expliciete foto's van zijn overspel waarmee aangetoond is dat hij zowel Ria als Hilde bedrogen heeft. Twee vliegtickets op naam van Ria en Paul voor vier dagen later voltooien het meesterwerk van Hilde en Tim. Zij zijn nu vrij en van elke beschuldiging gevrijwaard.

De perfecte moord.

Het duistere geheim van Lelystad.

Iedereen kent de storm van januari/februari 1953. Bekend zijn de beelden van het ondergelopen land. Mensen die door het water alles kwijt waren geraakt, huizen die compleet verdwenen waren. Bekent is het beeld van de koningin die verslagen en doorweekt rond kijkt en troost probeert te geven. Het leger dat met zandzakken de strijd aan gaat en met bootjes mensen van daken afhaalt. Chaos in Nederland en met name in Zeeland. De internationale gemeenschap schoot te hulp en het idee van de Delta werken werd leven in geblazen.

Maar de storm had niet alleen invloed in Zeeland. Langs de hele kust werden stukken land overspoeld door de zee, alleen nergens vielen meer slachtoffers dan in Zeeland. Maar tragedies en vreemde verhalen ontstonden overal waar het water spookte die nacht. Dit is er één van. In de nacht van zaterdag op zondag liepen twee mannen langs de nieuwe dijk nabij dijkvak Parceel P net even ten noorden van gemaal Wortman. Hun taak was toezien of de dijk de noordwesterstorm zou doorstaan. De hele dag had het al hard gewaaid en de leiding had besloten om het hele weekend dijkbewakers in te zetten. Ze waren al drie jaar bezig en de inpoldering liep voorspoedig. Een storm kan alles vernietigen.

De twee mannen liepen gebogen in de wind en konden zich met moeite staande houden. Een gesprek was door de wind niet mogelijk en dus liepen zij zwijgend zij aan zij langs de dijk speurend naar water dat over de dijk kwam of nog erger door de dijk kwam. Rond middernacht was de storm op zijn hevigst. Het IJsselmeer dat normaal zo val lag met schepen was leeg. Alle schepen lagen in de haven, redelijk beschermd.

Een van de mannen bleef ineens stokstijf staan, zijn maat liep nog even door maar merkte dat de ander stil stond. Hij draaide zich om en keek even naar het woeste water. Ook hij bevroor. Er kwam een schip met hoge snelheid richting de dijk, haaks op de wind, met volle zeilen. Recht op hen af. Vlak voor het schip de dijk zou raken leek het op te lossen in de wind. De twee mannen verstomd achter latend. Ingedoken wachtten zij op de klap die nooit kwam. Toen ze zich durfde op te richten en naar de dijk keken zagen zij dat de dijk nog intact was. Echter boven op de dijk richting het nieuwe land liep een gleuf. Omdat er geen schade was en de gleuf zich langzaam weer vulde met modder en zand besloten de mannen het hele voorval te verzwijgen. Misschien wel uit schaamte, wie zal het zeggen. De twee mannen hoorde de volgende dag van de ramp in Zeeland en besloten daar naar toe te gaan. Geen van tweeën is ooit terug gekomen in de polder. Zij hadden iets gezien en gehoord dat niemand zou moeten horen en zien.

Jaren later, Lelystad werd langzaam een stad, werd er midden in het centrum, en in het verlengde van wat ooit de tijdelijke en mysterieuze geul was, een openbaar buiten zwembad gebouwd. Er werd een fundering uitgegraven. De mannen die er aan het werk waren vonden oude munten en een deel van een schip. Alleen het achterdeel van het schip. Hoewel het oud leek was het niet of nauwelijks aangetast en lag het op de zeelei. Het voorste deel was niet te vinden. Het meest bizarre wat er gevonden werd, er waar tot op de dag van vandaag over gezweven wordt, was een dode man. Gekleed in een kostuum uit de 16e eeuw maar volledig intact. Gewapend met een ponjaard een ouderwets ruiters pistool en een sabel. De man vertoonde geen enkele zichtbare wond, noch enige aantasting door het water. Alsof hij net in het water lag. Ze dachten eerst aan een recente moord op een verkleedde artiest of iets dergelijks. Maar er was niemand vermist.

Het lijk werd naar het mortuarium gebracht in Zwolle. Daar werd er voor ontvangst getekend maar toen de anatoom patholoog de volgende dag kwam was het lijk weg. De nachtwaker was vermoord, met een scherp instrument de keel doorgesneden. Van de dader ontbrak elk spoor.

Lelystad groeide en er werd steeds meer gebouwd. Er werden complete woonwijken uit de grond gestampt alsof de woningen uit zich zelf groeide. Jaren gingen voorbij en de man uit het zwembad was al snel vergeten. De moord op de nachtwaker bleef onopgelost.

Omdat de stad verloederen werd een nieuw plan gemaakt, er moest een stadshart komen waar het zwembad was. Een winkelcentrum, een park, ruimte om gezellig te winkelen en samen te zijn. Een nieuwe boost voor de stad. Mensen moesten weer terug komen uit Almere om Lelystad te herontdekken. Lelystad had, en heeft veel ruimte om te ontwikkelen waardoor er groot gebouwd kon en kan worden.

Het zwembad werd leeggepompt. De laag modder en klei weggezogen. De hele nacht stonden de pompen te draaien. Midden in de nacht stak een wind op die zich ontwikkelde tot een storm. Twee mensen stonden te kijken naar het wild bewegende water dat nog in het zwembad zat, geheel tegen de natuur in. Het water steeg omhoog in een kolom van ronddraaiend en woest schreeuwende massa. De twee stonden als versteend te kijken hoe de waterzuil naar de kant toe raasde en een woest uitziende man uit te kolom tevoorschijn kwam. Met een enorm brul vloog de man de straat door wild om zich heen zwaaiend met een zwaard. De wind ging liggen en alles werd stil. Het tweetal hoorde in de verte mensen gillen.

De volgende ochtend werden twee doden gevonden in het park. Bij de een was de nek half doorgesneden, het wapen stak nog uit de wond de ander was door een kogel om het leven gekomen. Toen de arts het wapen, een ponjaard, uit de wond aanraakte werd het op slag roestig en verkrumelde het bijna volledig. De patholoog begreep er niets van, in de wond zelf zat geen roest. De ander was door een waarschijnlijk ronde loden kogel gedood. De kogel was op zijn rib kapot geslagen en had zijn hart bijna doorzeeft, een extreem geval van acute loodvergiftiging noemde de patholoog het in een misplaatste poging tot humor. De dader werd nooit gevonden. De twee mensen die de woeste man uit het water hadden zien komen werden niet geloofd.

Onlangs is een van de mannen die in de storm op de dijk stonden overleden en zijn erfgenaam vond een dagboek. Er was ook een aantekening gemaakt over de nacht van 31 januari 1953, de nacht van de storm. Dit is zijn eigen tekst.

“Die nacht moesten Adrie en ik de dijk bewaken. Er was een enorme storm op komst en zoals gewoonlijk wilde de directie dat er mensen langs de dijk liepen om te kijken of de dijk het wel zou houden. Dus liepen wij daar. Het was een donkere nacht en we hadden stormlantaarnen bij ons, maar goed ook want het zicht was heel slecht. De wolken ontnamen het maanlicht de kans om zich te laten zien. De zee was ruw, ik moet eigenlijk zeggen het meer was ruw maar ik zien het IJsselmeer nog altijd als een zee. *(de familie van de man kwamen uit Marken en waren vissers)*. Toen we bijna op het verste punt waren bleef Adrie staan. Ik had dat niet direct door en liep nog een paar passen door. Toen ik me omdraaide keek ik naar het water en zag wat Adrie al gezien had. Er kwam een boot op de dijk af. Een boot met volle zeilen, haaks op de wind. De boot leek over het water te zweven, ik zag geen boegwater. We hoorden mannen schreeuwen. De boot sloeg op de dijk, we zagen het maar hoorde niets, en Adrie en ik doken in elkaar. Ik zat met mijn rug naar de dijk en zag hoe de boot over mijn hoofd vloog en voor mij in twee stukken viel. Het achterste deel raakte de grond en schoot een eind door alvorens te zinken. Ik zag een man op de brug staan met het stuurwiel in de hand. Hij wenkte naar mij. Het voorste deel leek als een platte steen over het

land te ketsen en vloog over de tweede dijk het water weer in. Maar in plaats van te zinken voer het verder alsof er niets bijzonders was voorgevallen. Er waren twee mannen van de boot afgevallen. Twee piraten leek het wel die dreigend naar ons toe kwamen. Met getrokken zwaarden, de bloeddorst straalde uit hun ogen. Ze kwamen dichterbij en dichterbij. Een van de mannen wilde toeslaan toen we een bulderende stem hoorden die over de storm heen riep "Wie christenen dood zal eeuwig branden in de hel, spaar deze landrotten in mijn naam". De twee mannen verdwenen, ze loste op in de mist. In de verte zag ik de man staan die net nog op de brug stond van het gezonken achterschip. Hij wees naar ons en zei, "vanaf nu hoort jullie ziel mij toe. Verdwijnen en kom nooit meer terug". De volgende dag zijn wij vertrokken. Ik heb dit verhaal nooit aan iemand verteld. Het heeft mij jaren gekost om deze dagboek aantekening te maken. Jaren lang was mijn laatste dag in de polder een dag waar ik over zweeg. Niemand zal het geloven maar Adrie en ik hebben een spookschip gezien. Het schip is nog ergens in de polder te vinden, maar wee diegene die het vinden zal."

De gemeente Lelystad heeft het dagboek nooit serieus genomen en duid alle mysterieuze verdwijningen en moorden aan met de dader is nog niet gevonden. Het geheim wordt diep weggestopt en is iets waarover niet gesproken mag worden. Wie jaagt er op een spookschip en geesten. Wie met zijn volle verstand gelooft er in praatjes van twee oude mannen in een storm. Onzin natuurlijk.

Toch werd er bij het bouwen van een nieuwe wijk het voorschip gevonden met daarin vier dode mannen, mannen tot op de tanden gewapend met oude wapens gevonden. Eigenlijk zoals het dagboek van een van de twee oude mannen op de dijk had voorspeld. Er was iets vreemds aan de hand. De mannen leken net overleden te zijn. Hun keel doorgesneden. Er zat zelfs geen water in hun longen. Tijdens het bergen werden de baggeraars opgeschrikt door een hele kabaal. De wind stak op en een woeste stem bulderde over het land. Wat de stem zei is nooit verstaan. Vanwege de wind en het feit dat het donker werd, en natuurlijk niet uit angst voor de onbekende stem, werden de werkzaamheden gestopt. Iedereen op een nachtwaker na verdween. De volgende dag werd het lijk ontdekt van een nachtwaker, zijn hoofd bijna gescheiden van zijn romp. Een wandelaar werd zwaar gewond gevonden niet ver van de vindplaats, Toen hij weer beter genoeg was om te praten had hij het over een wilde man die met een zwaard en een pistool liep te zwaaien. Feit is dat de man snij en steek wonden over zijn hele lijf had.

Er is na dit voorval nooit meer iets raars of onverklaarbaars voorgevallen in Lelystad. De dader of daders van deze aanvallen en moorden is of zijn nooit gepakt. Het dossier is nog open. Maar er zijn mensen die weten hoe het gegaan is maar zij zwijgen. Angst om voor gek verklaard te worden, maar pas op in Lelystad als je gaat graven, je weet nooit wat en vooral wie er boven komt.

De spiegel.

Eindelijk is het vuur uit, vier dagen en drie nachten heeft de brand geduurd en eindelijk is het dan nu uit. Ondanks de liters water die de brandweer er op spoot, het vuur werd gewoon niet minder. Maar nu is het uit, er is domweg geen brandstof meer over om te verbranden. Ook het huisje dat tegen de buitenmuur aanstond is compleet verdwenen. Het vuur was zo heet dat het zand tegen de muur gesmolten is. Waar eens een kasteel stond, machtig uitkijkend over het meer vanaf zijn verhoogde positie staat nu niets meer. Gelukkig maar.

Al in de IJzertijd woonde hier mensen. Zo oud is dit landschap al. Ruim 700 voor Christus kwam hier de eerste mensen. Dat wil zeggen mensen die hier semi permanent bleven. Daarvoor waren het vooral rondtrekkende jager en verzamelaars. Ook toen zat hier voldoende wild. Maar de reden om hier een nederzetting op te richten was de vondst van ijzer. Een ideale plek, een meer voor vers water en vis, bos en heide vol met wild en ijzer in de grond. Waar nu het meer is werden grote hoeveelheden ijzer naar boven gehaald en werd de streek welvarend. De bewoners maakte een aarde wal rondom hun huizen en verhoogde een behoorlijk stuk om daar een primitieve ijzererts smelterij te plaatsen. Bomen genoeg in de buurt. Er werden wapens en sieraden gemaakt. Handel gedreven.

Toen kwamen de Romeinen. De ijzer productie ging snel omhoog en er werd steeds meer en meer aarde weggegraven om maar zoveel mogelijk ijzer te delven. En toen ging het fout. Goed fout. Er bleek een onderaardse water stroom te zijn van uit het meer waardoor de ijzermijn onderwater liep en een groot aantal mannen om het leven kwamen. Vanaf dat moment werd het grote meer een kleiner meer en de ijzermijn een groot meer. Helaas was het water niet te drinken waardoor de nederzetting langzaam leeg liep. Huizen werden verlaten en de bevolking trok uiteindelijk helemaal weg. Toen de Romeinen wegtrokken was er niets meer dat deed denken aan de welvaart van weleer.

Rond 900 na Christus kwamen de eerste mensen weer heel voorzichtig terug. Het water in het meer was inmiddels goed drinkbaar en het meer weer vol met vis. De grond vruchtbaar en voldoende wild in de omgeving. Een ideale plek en er liep een handelsroute langs. De aardewal werd herontdekt en wederom in gebruik genomen. Sporadisch werd er nog ijzer gevonden maar veel te weinig om interessant te zijn. Handel in dierenhuiden, gewassen en vee werd de voornaamste reden van bestaan. De zaken gingen weer goed voor het dorp en uiteindelijk groeide het dorp uit de aardewal. Er kwamen huizen te staan aan de rand van het meer en zelfs op de aardwal werden huizen gezet. Het bos moest wijken voor veeteelt en akkerbouw. De grond was zeer vruchtbaar.

Uiteindelijk viel het de hoge heren ook op dat het dorp op een wel heel gunstige plek lag en dat het een enorme potentie had. En dus gaf de hertog aan een van zijn meest trouwe ridders de opdracht een ringburgwal te bouwen. Half op de aardewal half op een wal die door de bevolking werd gemaakt. Het dorp was al groter geworden dan de oorspronkelijke aardwal. Na verloop van tijd werd er een woontoren gebouwd met een Motte en had het bijna het aanzien van een echt kasteel. Om aan de eisen van de bewoners te voldoen werd de toren uitgebreid met een woonhuis en meerdere torens. En zo ontstond een kasteel met een wat vreemde vorm. Na anderhalve eeuw stierf de oorspronkelijke eigenaar van het kasteel uit en nam een ver familielid zijn intrek in het kasteel. We spreken het jaar 1318 na Christus en op dit punt begint het verhaal pas echt.

De nieuwe kasteel eigenaar was een koene ridder in zijn nadagen. Een man die al veel gezien had en de leeftijd had om rustig aan te doen. Twee zonen en vier dochters waarvan er drie goed

getrouwd waren en dus voor de nodige prestige zorgde. De oudste was toegetreden tot een klooster, min of meer vrijwillig gedwongen door hem. Immers een dochter als non was een garantie voor een plaatsje in de hemel. Zijn twee zonen waren ook getrouwd met adellijke dames. De oudste zou hem opvolgen de jongste was in dienst van de hertog. Het zag er allemaal goed uit voor onze koene ridder, en met dank aan zijn slappe kinderloze neef was zijn gebied vergroot en had hij een mooier kasteel er bij gekregen. Zijn oude kasteel liet hij ombouwen tot een fort om de noordgrens van zijn gebied te beschermen. Zelf ging hij wonen in het veel mooiere en grotere kasteel tussen de meren.

En toen sloeg het noodlot toe. Zijn jongste zoon werd betrapt in het bed met de vrouw van een ander, de zoon van de hertog. Deze bedacht zich niet en daagde de overspelige uit voor een duel waarbij de echtgenoot makkelijk won en de betrapte minnaar gedood werd. Hierdoor ontstak de oudste zoon in een blind woede en hij toog op naar het kasteel van de hertog en eiste genoegdoening. De oude hertog had echter geen enkele zin om zijn zoon, de echtgenoot, uit te leveren. Daarbij was hij niet fout geweest.

De oudste zoon ging dan ook boos en niet bevredigd weer terug. Nog steeds boos en verblind. Hij zag dan ook niet dat de bosweg waar hij over reed door de regenval behoorlijk wat gaten vertoonde. Zijn paard struikelde en de ruiter sloeg met zijn hoofd tegen een behoorlijke eik, deze gaf niet mee en de ruiter stierf daar aan een gebroken nek en een behoorlijke hersenbeschadiging.

Geen zonen meer en als zijn zes kleinkinderen waren meisjes, geen opvolging meer. De koene ridder ging ras op zoek naar een vruchtbare vrouw die hem een zoon kon geven. En die vond hij in de oog verblindende schoonheid Eleonora. Het huwelijk was snel een feit en Eleonora was ook heel snel zwanger. De koene ridder had haast. Gelukkig voor hem was het meteen raak, een zoon. Later gaf Eleonora hem nog een zoon en ook nog een dochter.

En toen stierf de koene ridder. Eleonora nam als regent waar tot haar oudste zoon Rudolf oud genoeg was. Toen Rudolf 16 was en officieel volwassen, schoof hij Eleonora aan de kant en regeerde het gebied dat hij van zijn vader had overgenomen. Maar Eleonora liet zich niet zo maar aan de kant zetten. Tien jaar lang had zij het gebied geleid. Ze was nog jong, midden dertig, erg intelligent, had veel inzicht in de node van de mensen en was nog steeds van een grote schoonheid. Zij zocht en vond steun bij de hertog, niet de oude maar zijn zoon die maar al te graag wilde helpen. Hij was de minnaar van zijn voormalige vrouw nog niet vergeten en wraak deed zich wel heel mooi voor. Daarnaast was Eleonora natuurlijk een mooie extra prijs. Rudolf was ook niet gek en wist dat als hij alleen zou staan genadeloos afgemaakt zou worden en dus zocht hij een bondgenoot. Met een tante in het klooster was het niet moeilijk om de aartsbisschop voor zich te winnen.

Een nederlaag op het veld kom de hertog wel aan maar een nederlaag in de hemel niet en dus bedankte hij Eleonora en stuurde haar terug naar het kasteel van haar zoon. Hier werd ze opgesloten in een toren. De enige die toegang kreeg tot de toren was haar dochter Christina. En het is hier dat Eleonora haar verstand verloor. In de toren zittend voor een spiegel vervloekte ze het geslacht van haar overleden man en vooral dat van haar oudste zoon.

Haar jongste zoon, Harold, werd door Rudolf van het hof verbannen en hij zwierf als dolende ridder al rovend rond. Een leven zoals dat gaat niet erg lang goed en Harold werd dan ook gedood in een gevecht met ordehandhavers. Ondanks dat het honderden kilometers van Eleonora plaats vond wist zij het direct. De spiegel waar zij elke dag voor zat werd zwart en er ontstond een barst in de lijst. Tot in de wijde omtrek hoorde mensen haar schreeuwen.

Vijf jaar nadat Eleonora de hertog om hulp had gevraagd stierf de aartsbisschop en zag de hertog zijn kans schoon om toch het kasteel aan te vallen. Hij had nog steeds zijn zinnen gezet op Eleonora. En dus verzamelde zij zijn troepen en toog op naar het kasteel. Rudolf had goede spionnen aan het hof van de hertog en was van de aanval op de hoogte en hij had de aardewal versterkt en voldoende voedsel in geslagen. Zijn verdediging was er klaar voor. De bevolking stond samen met zijn soldaten te wachten op de hertog. Natuurlijk had hij boodschappers naar verschillende heren gezonden om steun te vragen maar hij wist dat hij de eerste klap zelf moest opvangen.

De hertog verscheen en zag direct dat het geen makkie zou worden maar hij had zijn zinnen gezet op het gebied en op Eleonora. Dus hij viel aan. Twee dagen lang probeerde zijn soldaten een opening te vinden in de muur maar elke poging werd te niet gedaan door de aardewal en zijn verdedigers. Toch wisten de verdedigers dat die niet eindeloos kon doorgaan. De mannen van de hertog waren al begonnen met het afgraven van een deel van de wal.

En toen verscheen Eleonora. Ze stond in het raam van de toren. In het volle zonlicht. Gekleed in haar mooiste japon met aan haar zij haar dochter Christina. De hertog zag haar staan. Hij trok lijkwit weg, was dat zijn Eleonora, de schoonheid die nog geen vijf jaar geleden bij hem kwam te smeken. Daar stonden twee oude vrouwen en toch was de een herkenbaar als Eleonora. Maar haar schoonheid was weg. Ze keek de hertog recht aan over het slagveld, waar het ineens stil werd en de zon verdween achter een wolk. Er was nog een lichtstraal en die scheen recht op de oude vrouw in de toren. Ze wees de hertog en riep met een raspende stem "Jij heb mij verraden. Jij bent dood " en als door een bliksemschicht getroffen valt de hertog neer, dood. "Vervloekt allen" en met deze woorden verdwijnt Eleonora weer. Christina kijkt nog even neer op de bevolking en mompelt wat. De aanvallers pakken hun spullen op en vertrekken, nooit is er meer strijd geleverd bij het kasteel. En al snel werd Eleonora weer vergeten in haar toren.

Rudolf vond een vrouw trouwde en kreeg drie zonen die alle drie gezond opgroeide. Toen Rudolf als oude man stierf had hij sinds de aanval van de hertog zijn moeder en zus niet meer gezien, maar ook zijn vrouw en zijn kinderen kende hen niet. Hij wist niet eens op ze nog in leven waren. Iedereen was dan ook verbaasd toen aan het graf twee vrouwen stonden die niemand herkende. Ze rouwde niet ze keken alleen maar. Uit het oog van de oudste rolde één traan. Twee leeftijdsloze schoonheden waarvan er een net iets ouder uitzag.

De zoon van Rudolf, Harold de tweede zag de jongste van de twee en moest en zou deze dame het hof maken, niet wetende dat het zijn tante was, en maar vijf jaar jonger dan zijn net overleden vader. Verblind als hij was ontving hij haar in zijn slaapkamer. Al snel werd Christina zwanger van haar neef. Na twee maanden verdween Christina. Ze was net weg toen een storm uitbrak die drie dagen bleef hangen. In die tijd stierf Eleonora ze vonden haar. Een oude dame, verschrompelt, bijna kaal en zonder tanden zittend voor een zwarte spiegel.

Christina kwam na een jaar weer terug met een dochter. Ze kreeg toestemming om een huisje te bouwen tegen de buitenmuur van het kasteel. En het was hier dat zij haar dochter Charlotte opvoedde. Alleen, niemand wist dat Charlotte de dochter was van de kasteelheer, de neef van Christina. Charlotte groeide op een schoonheid als haar oma en moeder. Ze verzorgde de dieren in het dorp en de zieke. Haar moeder was altijd met kruiden aan de slag en al snel wist iedereen de weg te vinden naar de kruidenvrouw en haar dochter.

Op een dag, Charlotte was zestien jaar liep zij het kasteel binnen. Ze stond midden op de binnenplaats en begon erbarmelijk te huilen. Toen de mensen haar aanspraken zei ze "Mijn moeder is dood". Ze had de woorden net uitgesproken en de lucht trok zwart dicht en een enorme onweersbui liet bliksem na bliksem neer dalen op het kasteel. Er werden gaten geslagen in de binnenplaats en de toren van Eleonora werd getroffen. De toren stortte volledig in. Het onweer stopte abrupt en de lucht werd weer blauw als of er niets gebeurd was. Onder het puin lag de vrouw van Harold de Tweede, de kasteelheer, en de oude spiegel van Eleonora. De vrouw was dood de spiegel intact, zwart en met een geraffelde rand. In het huisje vonden ze het stoffelijk overschot van een vrouw die duidelijk al jaren geleden overleden was, half vergaan. Mensen hadden haar de dag ervoor nog gezien., fris en jeugdig.

Charlotte overleefde ze allemaal en stierf op zeer hoge leeftijd. Er waren geen mensen meer die konden herinneren wanneer zij geboren was. Zij was er altijd en overal. Uiteindelijk stierf het geslacht helemaal uit en verdween de adel. Het land werd een onderdeel van het koninkrijk en er was geen adel meer over, ook geen noodzaak voor kastelen.

Het dorp verviel in armoede in de crisisjaren maar daar was de tuberculose. Dit klinkt erg maar het was de redding van het dorp, dat nu een kleine stad was geworden. Aan de rand van het meer werd een sanatorium gebouwd want de gezonde lucht zou goed zijn voor de patiënten en een handige zakenman kocht het kasteel en het werd een restaurant met hotel, kamers zat. Tijdens de eerste wereld oorlog kwamen er vluchtelingen naar de stad toe en deze werden met open armen ontvangen. Vooral omdat er geld mee kwam.

Tijdens de moeilijke jaren tussen de oorlogen in stond het hotel een aantal jaar leeg tot er een werkgelegenheidsproject kwam naar het gebied. Werkelozen uit de grote steden kwamen naar het gebied toe om in de bossen te werken. bomen kappen voor de houtteelt en natuurlijk nieuwe bomen planten. De oorlog kwam en de bezetter installeerde zich in het kasteel.

Direct na de oorlog werd het gebouw weer een hotel restaurant. De bezetter had gelukkig niet veel kapot gemaakt.

Toerisme, landbouw en handel werden de belangrijkste bronnen van inkomen voor de stad tussen de meertjes. De stad groeide door tot meer dan vijfenzeventigduizend inwoners. Waar eerst een dorp lag tussen de meren ligt nu een stadje met twee meertjes. Langs de rand van het grootste meer ligt nu een theater, een bioscoop en winkels. Het kleinere meertje wordt omgeven door duurder woningen. Voor een korte periode was hier zelfs een universiteit. Wie had dat kunnen voorspellen toen de eerste mensen de aardewal aanlegde. Het kasteel dat ooit buiten het dorp lag ligt nu in de stad op het enige stuk aardewal dat de tand des tijds doorstaan heeft. Hippies namen intrek in het sanatorium en uiteindelijk groeide dat uit tot een kunstenaarscentrum.

Het rijke verleden, of en toe zelfs letterlijk erg rijk, zorgde voor een mooi museum maast een grote bibliotheek. Elk jaar zit de stad een straatfestival dat zijn gelijke niet kent. De handelsweg van weleer deelt de stad in tweeën maar zorgt er ook voor dat steeds meer mensen naar de stad toekomen, er kwam zelfs een treinstation.

Hier pakken we het verhaal weer op. Het hotel kwam in handen van een echtpaar dat niet alleen een restaurant hotel overnamen maar ook zeer geïnteresseerd waren in de geschiedenis van het kasteel en zijn omgeving. Alle ruimtes in het kasteel werden ingericht met antiek materiaal. Er werd een tentoonstelling gemaakt in de hal. Spullen uit de ijzertijd en zelfs klompjes ijzer uit het

meer. In de kelder van het kasteel werden spullen gevonden. Op een dag was een medewerker bezig om een houten bank uit de kelder te halen toen hij in zijn onhandigheid nogal hard met de punt van de bank tegen de muur aan kwam. In plaats dat de bank beschadigde, beschadigde de muur. Na wat graaf werk zagen ze een ruimte ontstaan. Een trap naar beneden. Voorzichtig en gewapend met lampen gingen een aantal mensen de trap af. Ze vonden daar de oude kerkers maar wat nog veel belangrijker ze vonden daar een aantal antiek voorwerpen. Zwaarden, speerpunten en schilden. Maar ook stoelen en tafels. Stevig hout met ijzerbeslag. En achter een stevig afgesloten deur een dames fauteuil en een zeer oude zwarte spiegel met een beschadigde rand. In de stenen latei stond een inscriptie, moeilijk te lezen en in middeleeuws Nederlands. Volgens een deskundige waren alle gevonden spullen uit de late middeleeuwen en stond in de inscriptie iets over een Eleonora en over haar vloek. Ach een bijgelovige tekst.

De spiegel kreeg een plekje in de hal tegenover de receptie. De spiegel was zo donker dat het bijna onmogelijk was om je eigen spiegelbeeld te zien. Maanden gingen voorbij en mensen keken wel in de spiegel maar meer dan contouren waren er eigenlijk niet te zien. Af en toe meende iemand een vrouw te zien in de achtergrond. Restaurateurs werden er bij gehaald om te spiegel weer goed te krijgen maar de een na de ander haakte af. De spiegel kon alleen gerepareerd worden door de lijst er af te halen en het glas te vervangen, maar glas op geslepen zilver was moeilijk te verwijderen, moeilijk en duur en dus lieten ze het maar zo.

Tot op een dag een vreemde onweersbui zich boven de stad ontwikkelde. Exact vijfhonderd jaar nadat de hertog dood neer viel toen hij Eleonora zag als oude vrouw. De bliksem sloeg in waar vroeger de aanvallers stonden. Toen in het open veld nu midden in de stad. Er braken brandjes uit die gelukkig snel geblust konden worden. Op het hoogste punt van de storm sloeg er een bliksem in naast de toegangspoort van het kasteel. Een hels kabaal en een knetterende bal vloog het kasteel in. Een bolbliksem zo groot als een tennisbal schoot de hal binnen recht op de spiegel af. De lucht trilde toen de bal de spiegel raakte en oploste. De spiegel intact achterlatend, schoon en reflecterend als de dag dat Rudolf hem liet maken voor zijn beeld schonen bruid Eleonora. De storm verdween bij toverslag.

Mensen die in de hal liepen zagen vaak in de spiegel een vrouw, net aan de rand van hun zicht. Soms duidelijker dan andere keren. Het huisje tegen de buitenmuur, nu bewoont door een alleen staande man, werd geteisterd door vrouwenstemmen. De man hoorde vaak zeggen; kijk naar mijn moeder, kijk naar de spiegel. De man werd er gek van en verdween op een dag zonder dat iemand wist waar hij was en zonder dat iemand hem ooit terug heeft gezien. Een dag later liep een vrouw het kasteel binnen. Ze keek naar de spiegel en ze moest zacht lachen. Daarna ging ze naar het huisje toe en trok daar in alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Ach zei ze toen mensen er naar vroegen, het was immers mijn moeder die dit huis liet bouwen.

De receptioniste werd langzaam gek. Elke keer als zij in de spiegel keek zag zij een vrouw zitten. Een oude vrouw zittend en kijkend. Maar als ze haar hoofd bewoog was de vrouw ineens verdwenen. En er waren meer mensen die de vrouw zagen zitten. De spiegel verdween uit de hal naar de grote slaapkamer de bruidssuite. De kamer waar ooit de slaapkamer was van Rudolf en Eleonora en waar zij beviel van haar kinderen en daadwerkelijk gelukkig was. De vrouw in het aanleunhuisje ging zich steeds vreemder en vreemder gedragen. Zo kwam ze regelmatig het kasteel binnen om het gebouw te claimen. Het was haar familie die daar hoorde te wonen. Ook liep ze regelmatig door andermans tuinen om te kijken waar haar familie was gebleven. Op een dag doolde ze uren door het bos ten noorden van de stad. Wandelaar zagen haar lopen en roepen. Ze riep Eleonora en Christina. Soms riep ze oma en mama. Er was zelfs een

wandelaar die haar zag zitten op een boomstronk. Hij liep op haar af om te kijken wat er aan de hand was. Hij hoorde haar zacht mompelen, waarom sterf ik niet. Ze ging als vrouw van middelbare leeftijd het bos in maar kwam terug als jeugdige vrouw.

In de bruidssuite stond de spiegel en de jeugdige vrouwen die er in keken zagen een gelukkig beeld van zich zelf, hoewel sommige verklaarde een tweede persoon te zien. Een vrouw die aan de rand van het beeld stond te kijken. Soms hoorde ze geluiden in de nacht. Een zacht zuchten. Ruizen van kleding. Soms zelfs zachte voetstappen. Alles werd afgedaan als geluiden van het hotel, er waren immers ook anders gasten en het was een oud gebouw.

Op de nacht dat Eleonora stierf klonk een diepe stem door het kasteel. Het leek te komen uit de leeg staande oude kelders. Een stem die steeds dieper en wanhopiger werd. Het maakte het personeel en de gasten bang. Van wie was die stem. De stem riep "Eleonora waar ben je." Elke keer weer en "Ik wacht op jou Eleonora" de stem werd gedurende de nacht steeds wanhopiger. "Eleonora, ik Rudolf wacht op jou" was het laatste dat men hoorde. Alles gasten en personeel waren bij elkaar in de grote hal toen de vrouwelijke gast van de bruidssuite verwilderd en gek van angst de hal in kwam rennen en gillend het kasteel verliet, met achter haar aan een net zo geschrokken man. Het bruidje en haar kersverse man zaten even daarvoor nog in de kamer en hadden geen idee wat er aan de hand was. De mysterieuze stem drong niet door tot deze kamer. De vrouw verdween in de badkamer om er uit te komen in een schitterend en mega sexy nachtgewaad. Haar huwelijksnacht. Voordat ze in bed stapte keek ze nog een keer in de spiegel. In plaats van een stralende bruid zag zij een oude vrouw die vanuit de spiegel steeds dichterbij kwam. Versteend bleef zij kijken, haar man stond inmiddels naast haar en samen zagen ze de vrouw door de spiegel heen komen de kamer in. Tergend langzaam kwam zij de kamer binnen. De stem van de vrouw brak toen ze zei. "Rudolf ik ben hier" de oude vrouw keek het paar aan leek jonger te worden. De bruid voelde de jaren komen en rende weg, met in haar gevolg haar man. Ze vlogen het kasteel uit om nooit meer terug te komen. Dagen later werden zij dood gevonden in het bos, hand in hand liggend onder een eik als een oud echtpaar.

Eleonora nu weer een jonge vrouw liep de kamer uit naar de grote hal waar uit het niets een koene ridder was verschenen. De buitendeur vloog open en de vrouw uit het huisje kwam binnen. De twee geesten en de vrouw vielen elkaar in de armen waar de gasten en het personeel bij waren. De vrouw keek naar ze en sommeerde ze het kasteel te verlaten voor het te laat was. Veel aansporing hadden ze niet nodig. De enige die bleef was de eigenaars zoon, Harold. Hij zat verstopt achter een tafel en zag daar hoe Rudolf en Eleonora in elkaars armen versmolten en een rookkolom werden. De rook werd roder en roder om uiteindelijk vlammen te worden. De vrouw stond er bij en zij stortte zich in de vlammen die steeds feller en feller werden. Toen verliet ook hij het kasteel om het af te zien branden.

Toen het vuur eindelijk uit was vonden ze midden in de rommel de spiegel staan. Puntgaaf. De spiegel staat nu in een glazenkast in het museum. Zo opgesteld dat niemand er in kan kijken. Sommige mensen die het toch proberen zien een gelukkig stel in de spiegel staan. Een wat oudere man en een beeldschone vrouw met op de achtergrond een een meisje, hun dochter.